

Жили собі дід та баба. От якось просить дід:

— Спекла б ти, бабусю, колобок.

— З чого ж пекти? Борошна в нас немає! — відповідає стара.

— А ти по засіку помети, по козубу пошкреби — може, борошна й набереться.

Баба так і зробила. Набралося трошки борошенця. Замісила вона тісто і спекла рум'яний колобок. Поклала вона його на віконце, щоб прохолов.

Колобок полежав-полежав собі та й покотився: з вікна — та на призьбу, з призьби — на землю, а потім — за ворота. Котиться колобок дорогою, а назустріч йому заєць:

— Колобку-колобку, я тебе з'їм!
— Не їж мене, зайчику-лапанчику, я тобі пісеньку заспіваю!

Я по козубу шкрябаний, по засіку метений, на сметані спечений! Я від баби втік, і від діда втік, і від тебе, зайчику, втечу!

І колобок покотився далі. Тільки його заєць і бачив.

